

EDINOST
Ishaja po trikrat na teden v šestih izdanih ob torekah, četrtnih in sobotah. Zjutranje izdaje izhaja ob 6. uri zjutraj, večerne pa ob 7. uri večer. — Obajno izdaje stane: za en mesec f. 1.—, izven Avstrije f. 1.50 za tri mesece 4.— za pol leta 8.— za leto 12.—
Naročilo je plačevati naprej na narobe brez priložne opombe se uprava ne ozira.
Posamične številke se dobivajo v prodajnicah tobaka v Trstu po 3 nč., izven Trsta po 4 nč.

EDINOST

Oglasi se računajo po tarifu v petih: za naslove z dobrih črkami se plača prestop, kolikor obsega navadnih vrst. Poslana, osmrtnice in javne zahvale, mači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu ulice Caserma št. 18. Vsako pismo mora biti frankovano, ker nefrankovana se sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Narodnino, reklamacije in oglase sprejema upravništvo ulice Molino p. c. 3. II. nadst. Narodnino in oglase je plačevati loco Trst. Odpriete reklamacije se preste poštnine.

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

P. edinstvo je moč.

Rinaldini - Goëss.

Včeraj je bil dunajski brzojav jako radodaren zanimivimi in važnimi vestmi. Izvršila se je cela vrsta sprememb na raznih imenitnih mestih.

O oni, ki je najvažnejša za nas Primorce — o umirovljenju namestnika Rinaldinija in o imenovanju dosedanjega deželnega predsednika v Bukovini, grofa Leopoda Goëssa, Rinaldinijevim naslednikom v rumeni hiši tržaški — moramo govoriti tu, na prvem mestu. O ostalih imenovanjih izrazimo svoje menenje prihodnjé.

Jako zanimiv in simptomatičen za to spremembo je pojav: da si nasprotniki ne upajo prav na dan se svojim lastnim menenjem o tem dogodku, da pa tem pridneje gubajo sem in tja: kako sodimo mi Slovenci e umirovljenju Rinaldinija in dali se veselimo njegovega naslednika.

Na prvi del vprašanja moramo povedati naravnost in edkrito — ker bi sicer zaslužili ime neiskrenih ljudij — da smo zadoščeni v sprejeli vest o odstopu njegove ekscelence viteza Rinaldinija. Drugi del vprašanja moramo zanikati. Mi se ne radujemo, niti se ne vznemirjamo, ker v tem hipu nimamo razloga ni za veselje ni za žalost.

Naredko smo morali čuti oditanje, da naše nesoglasje z dosedanjo politiko v rumeni hiši tržaški izvira le iz osebne mržnje in iz čuta maščevalnosti do osebe namestnika Rinaldinija. To je bilo na pol res, na pol pa ni bilo res. Proti osebi, proti človeku Rinaldiniju nismo poznali mržnje, ker nas je vsikdar vodilo menenje, da v veliki borbi, odločujoči o obstanku zistemov, v borbi za velika vladna načela, bi se le osmešil oni, ki bi hotel uveljavljati svoje osebne simpatije ali antipatije.

Proti osebi Rinaldinijevi kakor namestniku tržaškemu pa smo bili, posebnó v zadnjih letih, v poziciji bojevnikov, ker le preživja je bila v nas zavest, da je bila to oseba le pretesno združen ves vladni zistem na Primorskem. In to ne le od onega dne, ko je vitez Rinaldini

zasel mesto namestnika tržaškega, ampak že od popred, izza enih časov, ko je v Trstu namestnikoval še pokojni prednik namestnika Rinaldinija.

To je bil tisti zistem, ki je urejal vse tako previdno, da Slovani — vzlic krčevitim naporom — še do danes nismo prišli do one veljave v deželi, kakoršne bi zaslužili po svojem številu, po svoji gospodarski važnosti, po državnih temeljnih zakonih, po naši tradicionalni lojalnosti in še posebno z ozirom na ekspanzirano zemljepisno poleženje te pokrajine.

Trinajst let že traja borba za rešitev šolskega vprašanja tržaškega za slovenski del prebivalstva, in do danes še ni rešeno to vprašanje.

Nerešeno je tudi šolsko vprašanje v Gorici, dasi je isto — in ta okolnost je preznačilna za odnošaje, ki so vladali ob dosedanjem zistemu — že dozorelo v viših instancah.

V deželnem zboru istrakem ogromna večina prebivalstva v deželi do danes še ni mogla priti do primerne veljave. Danes še se ne vsprejemljejo v zapisnik govori zastopnikov te večine, danes še se jeziku te večine odreka spleh vsaka pravica v zbornici; danes še tira večina zbornice, ki pa zastopa manjšino prebivalstva, svojo brezobzirnost tako daleč da poslanci iz manjšine — kar znači najdrznejše gaženje v njejednem odseku, kar znači najdrznejše gaženje v blato najelementarnejše parlamentarne dostojnosti, kakoršna je v navadi v vseh parlamentih tega sveta.

Tako se je zgrešen korak vrhovatil na zgrešen korak, dokler se ni o zadnjih državnozbornskih volitvah zgrešenost vsega zistema povzdignila na svoj vrhunec. Nasprotna stranka je balancirala tedaj gori v vrtoglavih višinah, in prav v obližju o-grevajočih žarkov zistema. Od tedaj je vodila pot dosledno le niz-dolu po strmem brdu. In to za nasprotno stranko in za nositelje zistema. Niz-dolu je morala voditi pot, kajti premonstrozno, prenezaslišano je bilo navstalo razmerje, ki je omogočilo, da je odločna večina prebivalstva v Primorski dobila le 4 zastopnike v državnem zboru, odločna manjšina pa 11.

Dekadenca zmagovalcev je bila vidna. Zga-

ga je baš v tem hipu stisnilo nekej v grlu in samo zaječal je:

„Kako — — prevelik, Rozika?“

„Da, samo poglej, koliko več si od mene! Ali mar nisi še nikoli opazil tega? A opazila so druga vaška dekleta, ako so naju slučajno videla skupaj. In potem sem vedno morala prenašati njihove dovtype, da dobim „Goljata“! Veš, to me boli Šimen in radi tega je najbolje...“

„Ha, ta vaška dekleta, zavidljivke so, same zavisti govore tako! Ako bi le hotel katero od njih, veruj mi, Rozika, nobeni bi ne bil prevelik!“

„Saj to verujem in jaz, Šimen, jaz...“

„O le reci, Rozika, le reci besedo in jaz bom najsrčnejši človek na svetu, samo reci, da hočeš...“

„No, — hočem!“

„Ali res? O hvala ti, drago, sladko dekle!“

„Hočem, toda le pod jednim pogojem...“

„Pod katerim-koli hočeš. Govori!“

„Pod pogojem, da premagaš Andreja Baloho v borbi!“

„Živio, Rozika! Hvala ti za tak pogoj!“

„Ne raduj se, Šimen, utegnil bi se kesati!“

„Ne boj se, Rozika! Že si mojal Toda kedaj, kedaj hočeš, da ga premagam?“

bili so v zbornici vsako orientacijo in so se smehili sleherni dan vsaj po jedenkrat. Vladajočo stranko je lezel niz-dolu — kakor rečeno — tudi ugled zistema. In še v tem drčanju niz-dolu je trgal kose od naše podlage. Položaj v Istri je postajal kritičnejši od dne do dne, za „pacifikacijo“ okolice so rabili nasprotniki najneprimernejša sredstva, izvestni duhovniki so čim dalje tem huje vlačili v cerkev ital. politiko, razdraženost na Goriškem je naraščala, slovensko šolstvo po trž. okelici — katerega položenje je bilo itak že najprekérnejše — je zgubilo svojo zadnjo zaslombo: nadzornika-pedagoga, ki ni hotel biti slaga komunalnega zistema.

Takega sadu je donajal zistem ravaokar odstopivšega namestnika tržaškega. Ako ne bi pozdravljali odstopa tega moža z zadoščanjem, misliti bi bil moral o nas ves svet, da ne poznamo ni sebe, ni svojega položnja, ni svoje koristi, ni pogojev za svoj narodni obstanek. Zato moramo najodločneje zavrtni trditev sinočnje „Triester Zeitung“, da vama Primorska vsprejme najiskrenejim obžalovanjem vest o odstopu namestnika Rinaldinija. To utegne veljati za oni del Primorske, katerega čutstvanje tolmači „Triester Zeitung“, a ne velja za večino prebivalstva — da — — — — — odstopivši namestnik sam.

Z zadoščanjem na odstopu Rinaldinijevem pa še nikakor ni spojeno kako veselje na prihodu njega naslednika. Novi namestnik je za sedaj še zaprt knjiga. Čuli smo sicer včeraj od osebe, ki se je mudila nedavno temu v Črnovcih, v glavnem mestu Bukovine, in čuli smo tudi od oseb, ki so imele svojedobno priliko za opazovanje delovanja grofa Goëssa kakor ekrajnega glavarja v Pulju: da ta mož zasluži ime dobrega, pravičnega in objektivnega uradnika. To bi bilo nekaj — ne: prav dosti! Mi prav za prav ne zahtevamo drugega. Ako bode uprava njegova prošinjena duhom pravičnosti in jednake dobrohotnosti tudi za slovansko večino prebivalstva, potem nas ne muči nikaka skrbi, da ne bi prišlo, kakor mora priti: da večina prebivalstva pride do pristojne jej veljave!

„Kadar ti drago, mudi se ne.“

„O mudi se, mudi! Danes popoldne, takoj danes popoldne in ti moraš biti navzoča, doli na travniku! Velja?“

„Velja!“

„Na svidenje, popoldne!“

„Na svidenje!“

Šimen je zavriskal veselja in ubral pot pod noge v vas, kjer je še dobil Andreja med vaškimi mladeniči. Takoj je pomeril iskrenimi očmi svojega „nasprotnika“ in ga stresel za ramo.

„Ali smo še močni, Andrej? Smo-li še, kakor smo bili nekda?“

Andrej je pogledal Šimena po strani in čez njegovo lice se je razlil pol pomilovalen, a pol prijateljski smehlaj. Rekel je mirno:

„S teboj, Šimen, kadar hočeš.“

„Dobro, dobro!“ so takoj pritrdili drugi in zaploskali z rokami.

„Saj res, to bi bilo izbornó, ako bi se vidva jedenkrat, Šimen in ti, Andrej! To bi bilo veseljal In znata, kaj? Koj danes popoldne, in primaruha, mi se odpovemo Skalovcem, pa še povabimo jih doli, da vidijo, kako se zabavamo mi!“ je kričal Svetinov Tonček.

(Pride še.)

PODLISTEK.

Atlet.

Spisal Ivan Fajdiga.

„Kaj? Saj vendar veš, Rozika. Čemu bi odlašala še dalje? Saj veš, da te ljubim, da ne morem živeti brez tebe! Samo poglej, Rozika, vse je tako rekoč pripravljeno pri nas za tebe. Oče mi je izročil posestvo in veš, da je lepo naše posestvo, da sme tako rekoč imoviti. O, ne boj se, ne bode ti treba delati, samo ukazovala bodeš, gospa bodeš med posli in jaz te bom nosil po naročju, glej tako-le!“

Šegavo je stegnil po njej roko, da bi jo prijel okoli pasa, a ona se mu je izmaknila.

„O le pusti, saj vem, da bi me ti lahko nosil po rokah... in vendar, glej, in vendar — ne morem!“

„Samo povej, zakaj? Li nisem mlad in nekateri pravijo, da celó brdak?“

„Kdo bi to tajil, a jaz... oprostí Šimen, ne gre, pa ne gre!“

„Le navedi vzrok, vse sem pripravljen čuti, vse preneati.“

„No, ker si — prevelik!“

Šimen bi se bil skoro spustil v smeh, vendar

Mi stojimo tu s puško ob boku, brez nasprotnih namenov, a tudi ne brezbržno. Kakor hitro nam sprememba, ki se je izveršila v osehah, donese tudi dokaz o spremembi v sistemu, tedaj se bomo radovali iskreno, iz dna duše. Ako ne — pa bomo vedeli, kako nam velevata dolžnost in skrb za obstanek naše narodnosti v tej pokrajini.

Javni shod

političnega društva „Edinost“ v Šklednju dne 12. decembra 1897.

(Dalje)

Predsednik dr. Gregorin: Glasno odobravanje vaše mi je priča, da niti ne bi trebalo dajati na glasovanje predloga gosp. Šumana. Da pa bode zadoščeno tudi formalnosti, pozivljam, da vzdignejo roko vsi oni, ki so za to, da se okoličanskim poslancem izreče neomejeno zaupanje in zahvala za njih trud! Kakor jeden mož in vsklikaje so vzdignili roko vsi zborovalci.

Zborovalec Alojz Kodrič bi želel vedeti, kako in kaj nameruje gosp. Nabergoj: ali pojde v mestno zbornico, ali ne pojde?

Nabergoj: Danes se ne morem izreči definitivno, da pojdem. A tudi tega nočem reči, da ne pojdem. (Ploskanje in živio-klici) Po mojem dosedanem delovanju ste že lahko prepričani, da se nikdar nisem dal ostrašiti. Tudi sedaj se ne dam. (Živio!) Morda me bodo zasramovali. Bodi jim! Saj sramota ne pade name, ampak na one, ki so me zasramovali. (Frenetično ploskanje.)

Dr. Rybář: Izvestni nasprotniki nam očitajo radi, da vedno in vedno govorimo le o narodnosti in se ne brigamo za druge stvari. To očitanje moramo sosebne čuti od onih rojakov naših, ki niso v našem taboru. Ta očitanja niso neopravičena. Res je sicer, da stojimo zvesto pod narodno zastavo in da branimo vsikdar narodne in politične pravice našega naroda. Ali istotako vemo tudi mi, da človek ne more živeti od samih idealov, ampak da ima tudi svoje telesne, materialne potrebe. Ako hočemo, da bode narod speštoran, moramo poskrbeti, da postavimo istega na trdno materialno podlago. Skrbeti moramo torej za materialni razvoj naroda. Seveda ni to lahka naloga, ker smo Slovenci reven narod. Mi nimamo toliko kapitalov na razpolago, kolikor jih imajo v Trstu naši nasprotniki. Naši ljudje so večinoma kmetje, delavci, ki morajo svojim delom bogateti — druge! Toda naz ne smejo oplasiti vse težkoče, in vedne nam mora biti pred očmi namen, da kolikor le možno osvobodimo naše ljudstvo od tujega kapitala, da se postavimo na lastne noge, da bomo gospodarji na svoji zemlji. (Dije časa trajajoča živahna pohvala.) Ali samimi besedami se ne doseže ničesar. Treba ustanovljati kmetijske družbe, ki bodo poučevale ljudstvo o racionalnem gospodarstvu in mu prednjačile dobrimi vzgledi! Treba snovati posojilnice, hranilnice in gospodarska društva. Pa tudi dobra državna uprava je velike važnosti za gospodarsko položanje ljudstva. Ista koristi lahko mnogo, ako se briga za potrebe ljudstva in ako dobrohotno podpira razne naprave, ki si jih je ustanovilo ljudstvo samo v svojo duševno in materialno povzdigo. Ti pomisleki so nas bili naveli lani, da smo jeli širiti misel esnutja okr. glavarstva za okolico. Mnogokateri utegne vprašati: kaj nam bode koristilo to? Kdor govori tako, ne razume stvari. Saj sem rekel že gori, da je mnogo zavisno od dobre in skrbne uprave. Ako imamo nad seboj dobrohotnega in pravičnega gospodarja, lahko mnogo dosežemo z njegovo pomočjo, ako pa imamo krivičnega in nedobrohotnega, ne dosežemo nikdar ničesar. A ravno ob tem vprašanju gre za to, ali naj imamo nedobrohotnega ali dobrohotnega upravitelja? Ali naj nam reže kruh nedobrohotni magistrat, ali naj skrbi za nas vesten državni uradnik?

Letos smo razpravljali že parkrat tudi o naši zemljiški knjigi. Teško je urediti zemljišknjižno stanje. Često so še upisani dolgovi, ki so se poplačevali morda že pred 50 leti, ali pa je upisan kakor lastnik kdo drugi, da si jaz uživam in obdelujem zemljišče. To stanje se mora popraviti. Tako zahteva življenska korist naših posestnikov.

Tu je pojašnjeval govornik, kako je italijanska večina v deželni zboru tržaškem provzročila že dvakrat se svojo narodno jednostranostjo, da pre-

svetli cesar ni mogel potrditi sklenjenega zakona za preuredbo zemljiške knjige tržaške, in kako jih je svaril posl. Nabergoj, da na ta način ne pridemo do cilja. In res imamo še dandanes tako zemljiško knjigo, kakoršne morda ni nikjer drugje v Avstriji. Ali mi ne smemo mi ovati, dokler ne bode povoljno rešeno to vprašanje. (Glasno odobravanje.) Zato je predlagal govornik nastopno resolucijo:

Javni shod, zbran dne 12. decembra 1897. v Šklednju, pozivlja slavno vlado, da čim prej predloži deželnemu zboru tržaškemu zakonski načrt za napravo nove zemljiške knjige za Trst in okolico ter zastavi ves svoj upliv in vso svojo moč, da se slednjič ustvari tudi za Trst dotični deželni zakon, sličen zakonom drugih kronovin, ki bi torej nikakor ne določal jezika vpisovanj, nego le notranjo uredbo nove zemljiške knjige.

Resolucija se je vsprejela soglasno.

(Pride še.)

Politiške vesti.

V TRSTU, dne 16. decembra 1897.

K položaju. Včeraj je bil namestnik češki v avdienciji pred cesarjem. Avdiencija je trajala jedno uro. Namestnik je poročal vladarju o položaju na Češkem. Po avdienciji pred cesarjem je imel pogovor z ministrom za vnane stvari, grofom Goluhovskim.

O vprašanju imenovanja ministra-rojaka za Galicijo prihajajo vsaki dan drugačna poročila. Pred par dnevi še se je zatrjalo, da je imenovanje grofa Dzieduszyckiego gotova stvar, sinečnje vesti pa javljajo zopet, da iz stvari ne bode nič, ker odsvetujejo najuplivernejši člani poljskega kluba. Sedaj pa da misli Gautsch na bivšega namestnika v Moravski, barona Loebela, ki baje dobro pozna razmere v Galiciji. Dvomimo pa, da bi bili Poljaki posebno veseli tega imenovanja, kajti Loebel je že star, živi že v pokoju, torej ni pričakovati od njega posebnega delovanja za blagor dežele.

Češko-poljska vzajemnost. „Sl. Narodu“ brzojavljajo iz Lvova: „Dziennik Polski“ prinaša članek o položaju, v katerem pravi, da se čutijo Poljaki vedno kakor državna stranka in da bode zagradel državni interes vedno njih prva skrb. Radi tega se bodo zavzemali vedno za to, da se mej Čehi in Nemci doseže sprava. Tiste tujce in tiste posamičnike iz lastnega tabora pa, ki priporočajo zastopnikom poljskega naroda, naj sklenejo alijanco z Nemci proti slovanskim narodom, pa že prisilijo Poljaki s svojim zaničevanjem, da umolknejo.

Nadalje poročajo iz Krakovega, da so se češki in jugoslovanski poslanci poklonili bivšemu finančnemu ministru, dr. Dunajevskemu, predno so zapustili Krakov. Dunajevski je vsprejel poslance najljubezniveje in je dejal, da je sloga med obema slovanskima narodoma njemu v posebno radost, s katero je Previdnost božja razsvitljila njegovo življenje po tolikem trudu in dolgem delu.

Iz Prerovega na Moravskem prihaja poročilo, da je tamošnje prebivalstvo priredilo najsijajnejši vsprejem poljskim gostom, dospelim iz Galicije. Hanaška dekleta so obsula došlece z vencji in šopki. — V „Narodnem domu“ je pozdravil goste župan Popper. Dame so prepevale narodne pesmi. Na banketu so govorili poslanci Weigl, Začek in Sokolowski, kateri je naglašal slovansko vzajemnost, a ožigosal sramotne pojave nemške kulture, ki išče pomoči že v — nožu. Odposlala se je brzojavka tudi dr. Ebenhochu. Govorili so tudi dež. posl. Poljak Miheida, drž. posl. Szponder, Stojalowski, Martinek, zastopniki delavcev in poslanec Hořica.

Ob 1. uri popolnoči so odšli poljski gostje na kolodvor, spremljani od čeških poslancev. Ob slovesu so se Poljaki in Čehi objemali in poljubovali. —

„Zarota sodrge“. Izenadilo bi nas bilo, ako ne bi sovražniki slovanske sicali svojega strupa na shod v Krakovem. In tudi bi nas bilo iznenadilo, ako bi se ne bila tudi glasovita „Arbeiter Zeitung“ — ki se radi lepšega imenuje tudi „glasilo delavcev“ — uvrstila v židovsko-liberalno-kapitalistiško-prusjaško kolo sovražnikov slovanske. Po svojem imenu sicer bi se morala „Arbeiter Zeitung“ brigati le za taka vprašanja, ki so v zvezi z socialnim problemom. Ali mi smo poučeni že davno o kričeem kontrastu med imenom tega

lista in njega resničnimi nameni, zato nas ni presenetilo ni malo, ko smo čitali v glasilu socialno-demokratskih voditeljev na Dunaju nastopno izjavo o shodu v Krakovem: „Die neuerfundene „slavische Solidarität“ ist die Verschwörung des Gesindels und des wahren Abschaumes der Slaven“. — Toda treba, da ta izrek prevedemo na slovenski, ker je prekričeč. Isti se glasi: „Novo iznajdena „slovanska vzajemnost“ je zarota sodrge in pravega izmečka Slovanov!“

Torej „zarota sodrge“ je pobratenje Poljakov z Čehi, „zarota sodrge“ je oni sveti pojav najidejnejših čutil, katera so spojila in bodo spajala za nadalje srca dveh zgodovinsko slovečih narodov? In izmeček Slovanov je onih dvanajst čeških, dalmatinskih in hrvatskih poslancev in neštivilna množica odličnjakov iz poljskega plemstva, duhovenstva in onih odličnih dam iz cveta poljskih krogov, ki so se udeležili shoda slovanske vzajemnosti v Krakovu? Izmeček so oni plemeniti Slovani, ki so povzdignili svoj glas na tem shodu za slogu mej Slovani, za skupno delovanje v moralni in materialni prospeh slovanskih narodov v Avstriji? Izmeček da so ti možje in te žene? In zakaj? O mi razumemo jezo „Arbeiter Zeitung“! Čemu pa bi bila dekla, prava „Mädchen für Alles“ sovražnikom slovanske?!

O da, to jej radi verujemo, ti germanski umazani dekli, da se jej zdi „zarota“ ta slovanska vzajemnost, zarota proti germanski intrigi, kateri je zopet zdrknilo iz rok jedno onih sredstev, katerimi je ista držala saksebi slovanska plemena v Avstriji. Ako je taka vzajemnost zarota, potem radi pritrjamo „dekli“, da je bila ta vzajemnost zarota proti germanstvu in pa še prav nevarna zarota!

Sodrga torej so oni Slovani, ki hočejo složno delati za gospodarski in kulturni napredek svojih plemen, ki se hočejo rama ob rami boriti za ohranitev svoje narodne individualnosti in ki so jeli navdušenimi besedami oznanjevati od Slovanov le predolgo prezirani nauk: Le v vzajemnosti je moč! V nezlogi pa je moč — ukupnih sovražnikov!

S sodrgo psuje torej „Arbeiter Zeitung“. In to hoče biti glasilo delavcev — tudi slovanskih! Ta list je uzor in voditelj tudi socialističkim glasilom slovanskim Nismo tolike tesnosrčni, da bi zahtevali od socialne demokracije, da se mora postavljati na stališče narodnih strank, ali da bi jej zamerili, ako izjavlja svoje nesoglasje z narodnimi pojavi avstrijskih Slovanov. Ali kar bi smeli zahtevati, je to, da bi pripovedovala svoje menenje vsaj v dostojni obliki, in da ne bi psovala pred svetom naših najboljših mož. Kajti tudi njo veže dolžnost dostojnosti v političnih borbah. A dejstvo, da se z ozirom na nas Slovane vendar tako nesramno pregreša proti tej dolžnosti — in to v zvezi z dejstvom, da vladí tudi slovanskega delavca v svoj krog — nam daje zopet novo pojasnilo, kaj hoče avstrijska socialna demokracija in komu je hotela služiti se svojo „sodrgo“. „Delavec“ naj nam ne zameri, ker res nismo mogli drugače, nego da smo „prežvečili“ tudi to najnovejšo surovost in infamijo socialno demokratičnega glasila dunajskega. Tako „prežvekanje“ je potrebno, da čim prej prodere vseobčne spoznanje, kako so voditelji socialne demokracije najboljša sredstvo za širjenje germanstva v naši monarhiji. Slovenske delavce pa prosimo, da položijo roko na srce in da si odgovore sami na vprašanje: Ali je res neizogibno potrebno za blagor delavskega stanu, da se dajejo zlorabljati za take nameae, sovražne njih lastni krvi?!

Čudne nazore je razvijal ta dni knez Liechtenstein na nekem shodu krščanskih socialistov na Dunaju, ko je pravil, kako bi se po njegovem menjenju napravila najlože mir in red med Nemci in Čehi glede jezikovnega vprašanja. Knez je postavil v izgled angleško upravo v Indiji, v deželi 250 milijonov Azijatov, govorečih trideset različnih jezikov. Knez Liechtenstein je menil, da ondi dela jezikovno vprašanje še veliko večih težav, toda Angleška vlada je našla izboren način za uspešno rešenje tega vprašanja. To sredstvo da je — denar!! Kolikor več jezikov zna uradnik, tem bolj mu raste plača. Posledica temu je, da se angleško-indski uradniki kar najprijadnejše uče raznih jezikov. Ta angleško-indski vzgled je priporočal knez Liechtenstein tudi av-

strijski vladi v posnemanje. Le kak milijonek na leto da bi potrosila vlada za take nagrade.

Ta nasvet kneza Liechtensteina bi bil zares izboren za kako Indijo. Ali za nas ni, presvetli knez! V prvo naj si zapomni, da nam ne zadošča nikakor, da uradniki znajo jezikov, ampak mi zahtevamo, da jih tudi rabijo in sicer pridno rabijo in dobrohotno za ljudstvo. Take dobrohotnosti pa ne smemo pričakovati nikdar od takih uradnikov, ki se sedaj branijo z vsemi štirimi slovanskimi jeziki. Znali bi paš kateri jezik več, ali rabili bi ga ne in njih mišljenje bi ostalo isto, kakoršno je dandanes. In tako ostane tudi, dokler ne bodo prisiljeni na primeren način k učenju in k rabi jezikov.

Nadalje se pa prav lepo zahvaljujemo knezu Liechtensteinu za to, da zavedne avstrijske narode stavlja v jedno vrsto z Indijci. Ni vse dobro za avstrijske Slovence, kar je dobro in lepo — v Indiji.

Ta bi bila lepa, da bi v moderni in pravni državi morali dajati še le nagrade uradnikom za to, da so storili svojo — dolžnost!! Kakor zahteva lahko vsak zasebnik, ko je vsprejel človeka v svojo službo: Ti moraš znati to in to! — tako sme zahtevati tudi država v imenu prebivalstva: Ti uradnik moraš znati to in to! Kdor aspirira na državno službo, ta mora biti tudi sposoben za to službo!

Od uradnika v Indiji bi bilo res krivično zahtevati, da mora znati tista eksotična narečja in je res zaslužil posebno nagrado, ako se je lastnim pridom priučil kakemu narečju. V Avstriji pa stoji stvari morja vendar malce drugače. Tu imamo posla kulturnimi in razvitimi jeziki ter zavednimi narodi in ni nikakor prav nič pretirnega, ako država zahteva od izobraženega človeka ki išče kruha v deželi, da je vešč jeziku, katerega govori svojih jezikovnih in narodnih pravic zavedajoče se prebivalstvo v dotični deželi.

Knez Liechtenstein bi moral toraj vedeti, da je vendar nekoliko razlike med Avstrijo in — Indijo.

Iz hrvatskega sabora. V hrvatskem saboru je pričela doba ljutih viharjev. Opozicija je jela razvijati najintenzivnejšo delavnost, kar pa dela večino sila nervozno, tako, da za vsako ostrejo besedo stavlja predloge, naj se za toliko in toliko sej izkljūči ta ali oni poslanec iz opozicije. Tako je v večerni seji od 14. t. m. vskliknil poslanec Potočnjak: „Ako bi imel ban kaj morate, ne bi ga bilo več tu!“ Hipoma je stavila večina predlog, naj se rečeni poslanec izkljūči iz 70 sej V naslednji seji so seveda ponižno vsprejeli ta predlog. Opozicija je protestovala viharno, a posl. Potočnjak je vskliknil: „Tako postopajo lakaji in najemniki tujcem!“ V tej seji je prišlo do nenavadno hrupnih prizorov še iz drugega vzroka. Predsednik je prijavil namreč, da mu je došel dopis, v katerem mu naznanja predsednik ogerske zbornice, da je ista vzela na znanje obračune za leto 1895. Opozicija je zahtevala, naj se pismo prečita, na kar je odgovoril predsednik, da je pismo pisano v madžarskem jeziku!! Ta prijava je prevzročila neizmerno razburjenje med opozicijo. Členi opozicije so kričali: To je zasramovanje! Predsednik je kršil zakon, ker ni takoj vrnil dopisa! Take stvari dopuščate vi! Vi madžarski najemniki!

Pa je res nečuvno to! Madžari so torej že tako čutijo gospodarje situacije, da že — vzlic vsej nagodbi — celo zakonodajnemu zastopu hrvatskemu pošiljajo madžarske dopise. Kedaj se vendar gane hrvatska vest takozvani „narodni“ stranki?!

„Gospodarska“ politika v Srbiji. Tužna Srbija! Tvoja lepota, tvoje bogatstvo mika tvoje sovražnike! Tako bi lahko vskliknili v elegičnem tonu v oči gled stvarem, ki so se jele pojavljati na političnem obzorju pomilovanja vredne slovanske države.

Milanov privrženec Gjorgjević je že izdal svoj vladni program, program, v katerem pravi, da mu je namen jedino le — gospodarski. Da se „oživita“ obrt in trgovina, hoče poklicati Gjorgjević v deželo zlasti — Nemcev. A ta njegov program da se zamere izvršiti samo s pomočjo vseh strank. Ako pa bi se bodoče volitve za skupščino ne izvršile v korist tega programa, pa vlada razpusti skupščino.

Tako torej! Tako daleč je moral priti Gjor-

gjević, kateremu suflira Milan, da grozi z razpuščenjem skupščine, ako bi srbski narod ne hotel na milost in nemilost izročiti svojega blagostanja kakim nemškimi Židom. Kako pak! Da zadosti zadolženi Milan svojim zvitim upnikom, ki so našli v njem na široko odprte duri do srbskega bogatstva, treba pritisniti na srbski narod, da odstopi od zakladov, katerih hrani njegova domovina v veliki meri v naročju svojih zemlja. Ako pa narod ne bi hotel privoliti v to, ne, tedaj se bode vladalo s silo. Stvari so zdaj jako laskave za Srbijo. Jako laskave! Razni židovski, a tudi ne-židovski špekulantje so menda izvohali, da je Srbija velika zakladnica raznega bogatstva, po katerem treba pograbit brzo. V srbskih zemljah so bogati zlasti rudninski zakladi in pruski špekulantje že stezajo svoje roke po tem bogatstvu. Sedaj treba v Srbiji le še ustvariti ero, ki bode odpirala na široko pot tem tajnim življem, ki se hočejo obogatiti v deželi in jo zajedno spriditi tudi politično. In ta era se menda res bliža sedaj v Srbiji.

Različne vesti.

O vitezu Rinaldini in grofu Goessu. Vitez Rinaldini je bil v državni službi 36 let, na namestništvu v Trstu pa 26 let. Namestnikom je bil imenovan dne 20. novembra 1889.

Naslednik Rinaldinijev, c. kr. komornik grof Leopold Goess, je bode tujec v svojem novem delokrogu, kajti služil je več let kakor uradnik v Trstu in v Primorju sploh ter je imel prilike, da se iz lastne skušnje pouči o razmerah tukajšnega prebivalstva. Grof Leopold Goess je bil porojen dne 28. oktobra 1848 v Gradcu. Leta 1869. je dovršil svoje študije ter je stopil kakor konceptni praktikant v politično službo v Tridentu na Tirolskem. Leta 1872. je prišel kakor vladni koncipist v Solnograd, a leta 1875. je bil pozvan v službo v ministerstvo notranjih stvari. Leta 1876. že se je pomaknil grof Goess na mesto ministerjalnega koncipista. Dne 18. decembra 1877. je bil imenovan namestništvenim tajnikom v Trstu, a od leta 1878. pa do 1880. je služboval kakor okrajni glavar v Pazinu. Leta 1880. je postal okrajnim glavarjem v Kopru. Dne 28. avgusta 1881. je bil imenovan okrajnim glavarjem v Pulji, kjer je ostal do 25. maja leta 1884., v katerem letu je bil pozvan svetnikom deželne vlade v Celovcu.

Kakor dvornemu svetniku mu je bilo poverjeno vodstvo deželne vlade v Bukovini potem, ko je odstopil baron Krauss. Pozneje pa je bil imenovan deželnim predsednikom za Bukovino.

Namestnik grof Goess se je poročil dne 24. julija 1889. z grofco Marijano Thurn-Valsasina, rojeno dne 18. septembra 1869. Otrok ima četero. Najstarejši je sin grof Ivan Zeno, ki je še le v dobi štirih let.

O novem poveljniku c. k. mornarice. Iz Pulja se poroča dne 15. t. m.: Novimeenovani poveljnik baron Spaun je sprejel danes vse častnike in uradnike oddelka mornarice in kontrolnih uradov. Najstarejši častnik pl. Perin, je čestital poveljniku v imenu zbranih. Baron Spaun se je zahvalil ter izrekel prepričanje, da bode c. kr. mornarica tudi nadalje izvrševala svojo dolžnost in zvestobo v službi in da bode temu namenu posvečala vse svoje moči, tako, da bode tudi za bodoče deležna Najvišega priznanja

† Č. g. Andrej Martinčič, vpokojeni duhovnik v Lokvi, je umrl nagle smrti dne 15. decembra 1897. Porojen je bil na Kranjskem, v vasi Samotoreca, Horjulske fare, dne 20/11 1823. Posvečen v mašnika dne 17. avgusta 1852. Služboval je v Rediku, Brezovici, Kastvi, Divači, Bazovici, srednjič v Lokvi. — Bog podeli mir njega duši!

Za božičnice nadalje darovali: Milostljivi M. Š. 20 kron, msgr. Fabris 20 kron, g.a Marija Lieske 10 kron, g.a Irene Abram 4 krone, 3 pare nogovic, 4 pare zapestnic, in 5 parov rokovic, gč. Helena Legat 3 krone, g.a Brückner in gč. Marija Dolinar po 2 kroni, g.a Slavica in č. g. A. Hrovatin po 4 krone.

All je mogoče naprej? „Primorski list piše: Žalostnim srcem smo brali v „Edinosti“, da je tržaško krščansko-socijalno društvo, katerega členu so mnogi Slovenci, odbilo njih zahtevo, da se napravijo za Slovence slovanska pravila.

Torej niti društvo s krščanskim imenom noče pripoznati krščanske pravičnosti v

narodnem pogledu. Ako je društvu res namen boriti se proti demokratskemu brezverstvu in vladajočemu židovskemu kapitalizmu, moralo bi zbirati vse poštenjake na boj. Tu ne sme biti vprašanja o narodnosti. Tu velja pripoznati vsakemu svoje, ter skupnimi moči pobijati mednarodnega sovraga. In ker vemo, kolika nevarnost preti v verskem in narodnem oziru ravno slovanskim delavskim slojem v Trstu, boli nas tem bolj, da tržaško antisemitsko društvo odbija od sebe dobro misleče Slovence. Ali pa je morda gospodom po volji, da slovanski živelj v Trstu zgine v valovih mednarodne demokracije? Odkrito izjavljamo pa, da tem načinom gospodje v društvu ne izvršujejo naloge, ki je je dal Gospod: „Pojdite in učite vse narode!“ Boli nas, ker se tako spodkopuje zaupanje v krščansko pravičnost; boli nas, ker bode vse delo brezuspešno, ako se pošteni Italijani in Slovenci bok ob bok ne upro skupni nevarnosti — boli nas, ker tako ni mogoče naprej!

Božičnici otroških vrtov na Greti in v Rojanu se bosti vršili v torek dne 21. in v četrtek dne 23. t. m. In sicer: v torek na Greti, v četrtek pa v Rojanu. Začetek ob 4 uri pop. Ker je letos izredno veliko število otrok — celo na Greti jih je 64, kar beležimo največim zadoščanjem — obračamo se še enkrat do vseh rodoljubov in prijateljev naše mladine, da nam pripomorejo po svoji moči v pokritje velikih stroškov v namen obdaruvanja otročičev. Osobito gg. naredni trgovci naj bi se spomnili naše mladine ob tej priliki.

Naečništvo moške podružnice.

Slovanska Čitalnica v Trstu vabi na koncert, ki bode v soboto, dne 18. decembra 1897. v društvenih prostorih (ulica S. Francesco št. 2) v korist dijaški kuhinji v Trstu. Vpored: 1. Dr. A. Dvořák: „Legende“ št. 2 in 4 za klavir na 4 roke. 2. Iv. pl. Zajc: „Domovini in ljubavi“ poje g.dičina G. Mrakova. 3. B. Smetana: „Duo“ iz češke opere „Dalibor“ za harmonium in klavir. 4. Dr. A. Dvořák: „Valček“ št. 3 za klavir na dve roki. 5. I. Sucher: „Ljubazni sreča“, poje gč. Mrakova. 6. B. Smetana: Potpourri iz češke opere „Prodana nevesta“ za harmonium in klavir. 7. Svobodna zabava. Na koncertu bode blagohotno sodelovala tudi sl. operna pevka g.dčina Gabrijela Mrakova. Začetek točno ob 8 in pol uri zvečer. Ustopnina za osebo: 1 krono; za družino: 3 Kr, — Uvedeni slovanski gostje dobro došli!

Odbor „Slovanske Čitalnice“ javlja p. n. gosp. členom red plesnih zabav, ki bodo v letošnji predpustni dobi: V soboto 8. in soboto 22. januarja plesna zabava, v torek 1. februarja tombola in ples, v soboto 12. februarja plesna zabava. Sviral bode oddelek vojaškega orkestra c. kr. pešpolka št. 97. Začetek točno ob 9. uri zvečer.

Opomba: Členi morajo uvesti gostov, če so javili odboru tri dni pred zabavo ter dobili zanje vstopnico.

Plesni odsek „Slovanske Čitalnice“ v Trstu. Ujjudno vabi p. n. člene in njih družine na plesno vajo ki ne bodo vršile vsaki četrtek začenši z 30. decembrom 1897. v dvorani „Slovanske Čitalnice“. Poučeval se bode tudi češki ples „Beseda“. Gg. členu smejo uvesti gostov, ako jih prijavijo tri dni pred plesno vajo plesnemu odseku, da jim izroči vstopnico. Priti je v sprehodni oblaki. Začetek plesnih vaj bode ob 8 in pol uri zvečer.

Kmetijska podružnica v Bazovici priredi svoj prvi redni občni zbor dne 19. t. m. z sledečim vzporedom. 1. Nagovor predsednika, 2. Volitve odbora in 3. Posamični nasveti.

In pri nas? Vladni list za Moravsko „Brüner Zeitung“, ki je izhajal od sedaj samo v nemškem jeziku? Izhajal bode odslej tudi v češkem jeziku. In pri nas? Ali na Primorskem ni Slovanov? Ali isti ne sestavljajo večine prebivalstva? Po kaki pravici izhaja torej vladni list le v italijanskem jeziku. Pa kaj govorimo o Primorski? Saj še na Kranjskem, ki je slovensko po 95%, izhaja uradni list le v nemškem jeziku!! Kako mislijo o tem rodoljubi na Kranjskem?

Tret (Trieste), Gorica (Görz), Ljubljana (Ljubach), Celovec (Klagenfurt) itd. itd. Te naslove čitam dan na dan! Še danes imajo Slovenci in Slovani sploh to bolezen. (Jaz je nimam hvala Bogu.) Koliko se je že pisalo v tem pogledu, toda vse zastoj. Poreče se, da sem pretiran, ko pišem tako, toda jaz pišem fakta in ne stvari, o katerih se nisem prepričal sam. Ko bi gornjo hibo rabili

le pripraviti ljudje, morali bi potrpeti; toda v tem pogledu je baš inteligenca ona, ki daje slabe izglede! Je-li potreba „Trstu“ dostavljati še druga imena? Ne! Besedo Trst pozna prav gotovo tudi sleheri tržaški lah, da ne govorim o c. kr. pošti. Kakor pa poznajo Lahi ime Trst, baš take poznana so vsa slovanska mesta, trgi in vasi. Pustimo že onkrat tuja imena ter rabimo le svoja! Ako bomo delali tako, ne bomo več čitali pritožeb o nemško-laških prejemnih listkih, kar se še dogaja čisto! Zahtevamo, a ob enem vršimo i sami svojo dolžnost! Brejski.

Hanba! Pišejo nam iz delavskih krogov: Hanba je češka beseda ter pomenja sramota. Sramota torej naj velja vsem onim brezdomovincem in izdajcam na slovanstvu, ki so minolo nedeljo v Krakovu kalili ali skušali kaliti — prvo avstrijsko vseslovansko slavnost. Take sramote še ni doživel nijeden narod na svetu od lastnih zgubljenih sinov, kakoršno so napravili prošlo nedeljo socijalni demokratje v Krakovu. Sramoto, ki pa ne zadevuje Slovanstva, ampak le provzročitelje same. Opazoval sem čisto različne živali v njihovem vedenju, ako se jim je bližal sovražnik in vsikdar sem opazil, da se celo one — živali namreč — postavljajo v bojno pozicijo, kakor bi umele geslo: „Vsi za enega in eden za vse!“ To sem opazil na različnih živalskih plemenih! Opazoval sem dne 18. marca t. l., kako so tržaški Lahoni sčevali, vpili in razsajali po mestu, in takrat sem opazil laške socijalne demokrate, kako so stiskali pesti v žepu in — molčali! Čital sem jaz in milijoni drugih ljudi je čitalo, kako so se dunajski in graški socijalisti vezali z židovsko nemškimi kapitalisti v boju proti — Slovanstvu!! Vse navedeno me ni iznenadilo, ker je bilo — naravno, temveč pa me je dirnolo, ko sem čital o nesramnem vedenju Krakovskih socijalistov proti prvemu slovanskemu shodu v Avstriji! Divjaki v Afriki bi ne počeli tega, kar so počeli nesramni izdajalci poljskega naroda.

Jaz nisem ne kapitalist in ne učenjak, a že kakor preprost delavec bi si ne upal sramotiti svoje domovine, svojega naroda, svojega jezika, rojstne zemlje, z jedno besedo: svoje matere! I meni je ležeče na tem, da si opomoremo mi reveži, da se nam po mogočnosti povišajo naše skromne plače, ter okrajšajo delavne ure; ali da bi jaz radi tega zaničeval moj narod, ter s tem hodil po kostanj v žerjavico za one, ki gledajo, kako bi uničili avstrijsko slovanstvo ter žojim i nas slovanske delavce, — tega pa ne in ne! Socijalizem je lepa — da, sveta stvar! Toda taki socijalizem, ki zahteva prodajanje svojega naroda, ni oni socijalizem, za katerega bi se mi Slovani mogli ogrevati. Ljubiti in spoštovati vse narode, delati združenimi močmi in zakonitim putem, pomagati eden drugemu v sili in potrebi: to so one svete naloge socijalizma, za katere bi se lahko ogrevali mi in z nami ves svet; ne pa tako za oni socijalizem, ki je urejen po židovsko-kapitalistiških željah, ki dela (v Avstriji) na to, da bi bilo mogoče tlačiti še na dalje slovansko — rajo! Vedite torej, sodrugji socijalisti, da Vaša pot je popolnoma zgrešena in da Vam slovensko delavstvo ne bode sledilo na to pot za nikako ceno. Ko bode gover za resnično zboljšanje našega res žalostnega stanja, tedaj bomo vsi z Vami, toda v boj proti lastnemu narodu nas ne spravite nikdar!

Mnogo stoletij je ječalo slovanstvo v jarmu tmine in nezavesti. Danes si je isto opomoglo toliko, da se nadeja rešitve iz tisočletnega duševnega suženjstva in baš danes došli ste Vi, naši bratje po krvi in rodu, da pomagata nasprotnikom kovati nove okove za naš mili slovanski narod!!

Prekasno! Da, prekasno, ker vedite, da slovanstva ni več mogoče držati v — jarmu! Mi zdrobimo tudi te okove, katere je pomagal kovati naš lastni — brat v pogubo svojim — bratom!! Na dajmo se in ne damo se! Brejski.

Skrajna nesramnost. Iz Kotora nam pišejo: Te dni se mi je prijatelj, ki je par dni poprej sčelk dvobarvno sukno, oglašil iz Trsta prijateljskim pozdravom na jedaj novo izišlih razglednih dopisnic z sliko prezasluznega narodnjaka viteza Nabergoja. — Kri mi je šinila v glavo samega gnjeva, ko mi je slučajno vzbodla v oko beseda „Schweine“! Beseda je bila napisana nad naslovom, in napisala jo je najbrže kaka laška,

seveda „kulturalna“ roka. No, jeza v moji duši se je kmalo umaknila drugemu čutu: sozljaju. Mislim sem si: „O ti vboja „avita cultura“ in ti „berühmte Cultur“, kako po pasterski vaju smešijo in mečejo blatov vajina „opevana obličja“ vajini nadebudni sinovi in „olikani“ privrženci. — Spomnil sem se o tej priliki nehoté tudi „barufe“ in „nožev“ v parlamentu. — Da se pa ravno med uradnim osebjem — ki bi moralo biti nevtralnó, t. j. nad strankami, in ki bi moralo spoštovati vse narodnosti jednako — pojavljajo taki nesramni fanatiki, to me je ganilo nekako čudno. Tako počenjanje ob zatonu tega, baje napredkov“ polnega stoletja mora obsojati sleherni olikanec.

Da nisem to, kar sem pisal, pisal bi za to „odlikovanje“ malo „pohvalno“ pismice na višo kompetentno oblast, da pouči svoje podložne, da naj nikar ne bijejo tako v obraz svoji mami „avite culturi“, in da brzdaajo vsaj v uradu svoje „patrijotične“ strasti. Oglašil bi se še kje drugje, ali — ne smem! Zato prosim vas, da se oglasite Vi. „S.“

Rojak, ki dela v tajni čast svoji domovini! Operni pevec Pogačnik-Navai je gostoval te dni v dvorni operi na Dunaji. Kritika v dunajskih listih je najugodnejša njegovemu petju. Pogačnik bo de angeževan na dvorni operi.

Hrvatsko akademsko društvo v Curigu. „Hrvatski Domovini“ se peroča iz Curiga v Švici, da so zasnovali na tamošnji akademiji učeci se Hrvatje in Hrvatice svoje posebno društvo pod naslovom „Hrvatsko akademsko društvo Sloboda v Curigu“. Dne 4. t. m. je imelo društvo svojo prvo redno sejo, na katerej se je bil izvolil predsednikom društva cand. med. A. Matkovič in podpredsednico gospica stud. phil. Ruža Šaj. Novemu društvu želimo lepega uspeha!

Kako si vedo pomagati Madjari proti svojim zatirancem. Nedavno temu smo poročali, da nameravajo nemadjarški narodi na Ogerskem pripraviti shode proti nameravani madjarizaciji nemadjarških krajevnihih imen na Ogerskem. No, te shode je madjarska vlada jednostavno prepovedala, Zares, najradikalniše sredstvo proti pravičnosti!

K dogodkom v Pragi. Iz Prage poročajo, da se je dal drž. poslanec dr. Herold natančno poročati o demonstraciji, ki se je bila dogodila te dni v narodnem gledališču v Pragi in o zaslišanju gledališnega ravnatelja Šuberta na policiji. Na podlagi teh informacij hoče dr. Herold storiti vse potrebne korake, da oblasti ne dajo zapreti gledališča, kakor so zažugale.

Nasledki časnikarskega prepira. Kako nevaren utegne postati prepir med dvema časnikoma, kaže sledeči slučaj: V Bukareštu izhajata lista „Epoca“ in „L'Indipendance Roumaine“. Prvemu je ravnatelj Nikolaj Philipesco, drugemu Jurij Lahovary. oziroma drugemu je bil ravnatelj Lahovary. Radi neke polemike je prišlo namreč do dvoboja mej obema urednikoma in konec dvoboju je bil ta, da je Philipesco prebodel Lahovaryju glavno žilo, vsled česar poslednji ni več ravnatelj listu „L'Indipendance Roumaine“, marveč se nabaja ondi, kjer ni časopisov, ne polemik — v krtovi deželi.

Zato vam v eksemplj povem vsem „vročim“ pišočim ljudem:

Če dolgo živet Vam je mar — Polemike v listih nikar!

V gozdu zmrznilo. Pred nekoliko dnevi je guala živino na pašo hči seljaka Nikole Kasano-

viča iz Boboljuske v Bosni, a se ni vrnila več. Ko so jo šli iskati, so jo našli mrtvo v gozdu Zagorje. Dekle je zgrešilo pot in zašlo v gozdu, po noči pa je začelo mesti snegom in revica je zmrznila.

Hašim Aga in Fatima. Ti dve imeni se baš sedaj izgovarjati v Carigradu po večkrat na dan. Hašim Aga se je zaljubil v lepo Fatimo, ta paga je v plačilo ljubezni dala pretepsiti, ko je silil v nje hišo. Hašim je vsled tega obupal in zblaznel. Nekoga dne je videl Fatimo, ki je šla mimo njegove prodajalnice, tedaj pa je planil za njo z mečem ter jej sedemkrat prebodel neusmiljeno srce.

Železnica iz Velenja v Dravograd na Spodnjem Štajerskem se je pričela graditi dne 28. m. m. Dovoljenje za gradajo omenjene proge ima D. Laap, radniški podjetnik v Škalah pri Velenju.

14 topničarjev pred vojnim sodiščem V topničarski polkovniki št. 38. v Osjeku se je uprló 14 topničarjev proti svojemu načelniku; kolosodija uporu je bil podtopničar Vasil Sekulič. Radi tega so bi i stavljeni pred vojno sodišče in bili obsojeni na 6, 4 in 3 meseca zapora.

Loterijske številke, izžrebane dne 15. t. m.:
Brao 62, 34, 13, 82, 35.

Najnovejše vesti.

Dunaj 16. „Wianer Ztg.“ objavlja odpusčenje grofa Warmbranda od mesta deželnega glavarja na Štajerskem in imenovanje Edmunda A t t e m s a deželnim glavarjem.

Dunaj 16. Prihodnja seja proračunskega odseka avstrijske delegacije bode dne 21. decembra, prihodnja plenarna seja delegacije pa dne 22. dec.

Kiel 16. Na obedu v slovo pred odhodom princa Henrika je izustil cesar Viljelm zdravijco, v kateri je rekel, da to potovanje je logična posledica onega, kar sta priborila njega stari oče in veliki kancelar istega, in kar je priboril na bojnem polju cesarjev divni oče. Nemčiji je dolžnost, da štiti vsakega Nemca. Ako bi kdo hotel žaliti Nemce v njih pravicah ali jim škodovati, potem udri po njem železno roko. Princ Henrik je odgovoril, da njega ne vabita ni slava, ni labor, ampak le jedno: da bi inozemstvu oznanjeval evangelij nemškega cesarja.

Zobobol olajšujejo
zobne kapljice lekarka Piccolija v Ljubljani
(Dunajska cesta)
katere so bile odlikovane z Najvišjim priznanjem Nj. c. in k.
Vis prejasne gospe prestolonaslednice-udove nadvojvodinje
Stefanije
steklenica velja 90 kr.

Spiritus sinapis compositus
ALGOFON.
Jedino sredstvo proti zobobolu, revmatičnemu glavobolu, migreni itd.
Steklenica z navodilom stane le 20 nš.
ter se dobiva jedino le v lekarni
Praxmayer (Al due Mori.)
TRST — Piazza grande — TRST.
Paziti na ponarejanje.

Rojaki! Spemnite se
družbe sv. Cirila in Metoda.

Tiskarna Gutenberg
filijalka ces. kralj. universitetne tiskarne „Styria“
13 Sackstrasse — GRADEC — Sackstrasse 13
TOVARNA ZA OBRTNE IN CONTO - KNJIGE
sistem „Patent Workmann Chicago“
Raztirni zavod — Knjigovestvo.
priporočuje se za prijazne naročbe se zadržim primernih cen in točne postrežbe.
Izdolovanje vsakovrstnih tiskovin kakor: časnikov, roketvorov v vsakem obsežju, brošur, plakatov cenikov, računov, memorandumov, okrožnic, papirja za liste in zavitkov z napisom, naslovnih listkov jedinih list, pavabil itd. itd. — Bogata zaloga glavnihi, Conto-Corrent-knjig, Saldi-Centi, Fakture Debitoren, Creditorov, Cassa-knjig, Strazza, Memoriala, Journalov, Prima-note, odpravnih, menjilnih časo-zapadlih in knjig za kopiranje, kakor tudi vseh pomožnih knjig, potem raztirnega (črtanega) papirja, Conto-Corrent, svilenega papirja za kopiranje, listov iz kavčeka za kopiranje, skledio iz glinca za kopiranje itd.
Za naročbe in nadaljnja pojasnila obrniti se je do glavnega zastopnika
Trst, Via delle Acque 5 — **ARNOLDO COEN** — Via delle Acque 5 Trst